
Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach adwokackich

Palestra 7/12(72), 57-59

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO **W SPRAWACH ADWOKACKICH**

1.

Wyrok

z dnia 25 maja 1963 r.

(R. Adw. 18/63)

Podobnie jak przy przestępstwie, również przy przewinieniu dyscyplinarnym popełnianym systematycznie (przewinienie ciągłe) przedawnienie zaczyna biec dopiero od chwili zakończenia ostatniego ogniwa łańcucha.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 25.V.1963 r. sprawy adw. X na skutek rewizji założonej przez Ministra Sprawiedliwości od prawomocnego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w R. z dn. 11.XII.1962 r. K.D. 50/62,

uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę tejże Komisji do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia:

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna orzeczeniem z dnia 11 grudnia 1962 r. uznała adw. X za winnego tego, że w czasie od dnia 14 lipca 1957 r. do końca 1961 r. przyjął od klientów, poza rachunkowością zespołu, kwotę ok. 18 000 zł, a co najmniej kwotę 12 955 zł, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku, a ponadto uchylił się od uiszczenia ryczałtu przypadającego od tych kwot na koszty administracyjne Zespołu i świadczeń na rzecz Izby Adwokackiej i za powyższe przewinienie wymierzył mu karę dyscyplinarną zawieszenia w czynnościach na okres 4 miesięcy.

Natomiast Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna nie uznała adw. X za win-

nego tego elementu zarzucanego mu przewinienia, który polegał na nieodprowadzeniu do kasy Zespołu kwoty 6 000 zł, przyjętej w czerwcu 1957 r. od Jana i Stefanii F. W tym zakresie Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna uznała za słuszny zarzut obwinionego, że czyn ten uległ przedawnieniu w myśl art. 39 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury, a to wobec brzmienia przepisów art. 77 u.k.s. w związku z art. 141 dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25) oraz art. 26 u.k.s.

Od powyższego orzeczenia założył rewizję Minister Sprawiedliwości, zarzucając temu orzeczeniu naruszenie istotnych przepisów prawa, w szczególności art. 93 u.o.u.a. W uzasadnieniu rewizja wywodzi, że wbrew twierdzeniom Komisji Dyscyplinarnej nie nastąpiło przedawnienie ścigania co do zarzutu przyjęcia przez adw. X i nieujawnienia do opodatkowania kwoty 6 000 zł przyjętej od F.

Podobnie jak przy przestępstwie, również przy przewinieniu dyscyplinarnym popełnianym systematycznie (przewinienie ciągłe) przedawnienie zaczyna biec dopiero od chwili zakończenia ostatniego ogniwa łańcucha. Jeżeli więc przewinienie adw. X będące przedmiotem rozpoznania popełnione zostało czynem ciągłym — w czasie od czerwca 1957 r. (przyjęcie kwoty od F.) do końca 1961 r., jak to przyjmuje Komisja — to przedawnienie ścigania dyscyplinarnego rozpoczęło się dopiero od końca 1961 r.

Ponadto w myśl art. 93 u.o.u.a., jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, to przedawnienie dyscyplinarne nie następuje wcześniej niż przedawnienie karne.

Czyn przewidziany w art. 77 u.k.s. stanowi przestępstwo skarbowe (art. 1 u.k.s.). Jeżeli więc organy skarbowe wszczęły o ten czyn postępowanie karne skarbowe przed upływem lat pięciu od jego popełnienia, to spowodowały przerwę przedawnienia ścigania (art. 26 § 1 i 3 u.k.s.), a skoro nie nastąpiło przedawnienie ścigania karnego, to nie mogło też nastąpić przedawnienie ścigania dyscyplinarnego.

Sąd Najwyższy uznał argumentację rewizji za prawidłową.

2.

W y r o k

z dnia 24 sierpnia 1963 r.

(R. Adw. 33/63)

Adwokat siedmiokrotnie karany dyscyplinarnie za różne przewinienia (w tym dwukrotnie na kary zawieszenia w czynnościach zawodowych), a ostatnio ponownie rkarany dyscyplinarnie za poważne naruszenie obowiązków zawodowych i zarazem tymczasowo zawieszony w wykonywaniu czynności zawodowych w związku z wszczęciem przeciwko niemu dwu dalszych spraw dyscyplinarnych — nie może pozostać nadal na liście adwokatów, ponieważ nie daje rękojmi wykonywania zawodu adwokata zgodnie z zadaniami adwokatury w Polsce Ludowej.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu sprawy adw. X na skutek rewizji założonej przez Ministra Sprawiedliwości od prawomocnego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w Z z dnia 6.II.1963 r. K.D. 34/62,

zmienił zaskarżone orzeczenie co do kary i za przypisane obwinionemu przewinienie wymierzył karę dyscyplinarną wydalenia z adwokatury oraz obciążył obwinionego kosz-

tami za obie instancje w kwocie 6 000 zł.

Z uzasadnienia:

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w Z orzeczeniem z dnia 6 lutego 1963 r. wymierzyła obwinionemu adw. X karę dyscyplinarną zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych na okres 4 miesięcy za to, że wiosną 1961 r. w A przyjął na korytarzu sądowym od Józefy D zlecenie zastępowania jej w sprawie z oskarżenia prywatnego, nie wziął od niej odpowiedniego pełnomocnictwa, nie stawił się na dwóch kolejnych rozprawach oraz przyjął od niej tytułem wynagrodzenia kwotę 350 zł, nie wydając pokwitowania.

Od powyższego orzeczenia Minister Sprawiedliwości założył rewizję, zarzucając temu orzeczeniu oczywistą niesłuszność, polegającą na wymierzeniu obwinionemu kary dyscyplinarnej niewspółmiernie łagodnej do stopnia jego zawinienia oraz dotychczasowej jego karalności dyscyplinarnej.

W konkluzji rewizja wnosi o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie obwinionemu kary dyscyplinarnej wydalenia z adwokatury.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja Ministra Sprawiedliwości jest słuszna.

Adw. X ukarany został za poważne naruszenie obowiązków zawodowych na okres 4 miesięcy. Obwiniony był już poprzednio siedmiokrotnie karany dyscyplinarnie za różne przewinienia, w tym także orzeczeniem W.K.D. 155/61 na karę sześciu miesięcy zawieszenia w czynnościach za pobranie nadmiernego wynagrodzenia od klienta oraz orze zeniem K.D. 22/60 na cztery miesiące zawieszenia za pobranie poza zespołem kwoty 6 000 złotych.

Z pozostałych prawomocnych orzeczeń wynika, że adw. X systematycz-

nie narusza obowiązki zawodowe i przepisy prawa. Jest on obecnie tymczasowo zawieszony w wykonywaniu czynności zawodowych, a jednocześnie toczą się przeciwko niemu dwie dalsze sprawy dyscyplinarne (K.D. 31/62 i K.D. 51/62). Wniosek stąd taki, że skoro orzeczone dotychczas kary dyscyplinarne nie odnoszą żadnego skutku, to z punktu widzenia interesu pu-

blicznego jest niedopuszczalne, aby adw. X pozostawał nadal na liście adwokatów, utracił on bowiem całkowicie rękojmię do wykonywania tego zawodu w świetle ustawowych zadań adwokatury w Polsce Ludowej.

Sąd Najwyższy przychylił się do wniosku rewizji i orzekł jak w sentencji.

KRONIKA

Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba warszawska

1. Wykłady ideologiczne. Staraniem Podstawowej Organizacji Partyjnej PZPR przy Izbie Adwokackiej w Warszawie zorganizowane zostały wykłady z dziedziny ideologii. Uchwałą Rady Adwokackiej program wykładów włączony został w zakres obowiązkowego szkolenia aplikantów adwokackich. Tematyka wykładów przedstawia się następująco:

- 12.XI. 1963 r. — Wolność i odpowiedzialność w świetle filozofii i etyki marksistowskiej
- 10.XII.1963 r. — Ideał moralny człowieka w świetle etyki marksistowskiej
- 14.I. 1964 r. — Współczesna forma i przyczyny kryzysu religii
- 11.II. 1964 r. — Cykl koniunkturalny w kapitalizmie po II wojnie światowej
- 17.III. 1964 r. — Rola RWPG w rozwoju gospodarczym krajów socjalistycznych
- 14.IV. 1964 r. — Sprzeczności w obozie imperialistycznym
- 12.V. 1964 r. — Modele gospodarki socjalistycznej
- 9.VI. 1964 r. — Interwencjonizm państwowy w wysoko rozwiniętych krajach kapitalistycznych.

2. Obrona w postępowaniu przyśpieszonym. Na podstawie art. 6 § 5 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz. U. Nr 34, poz. 152) oraz § 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 1958 r. w sprawie udziału obrońców w postępowaniu przyśpieszonym (Dz. U. Nr 58, poz. 291) Rada Adwokacka w Warszawie, w porozumieniu z Prezesem Sądu Wojewódzkiego dla m. st. Warszawy i Prezesem Sądu Wojewódzkiego dla Województwa Warszawskiego, uchwaliła, co następuje:

§ 1. Do pełnienia obowiązkowych dyżurów adwokatów przy sądach powiatowych orzekających w postępowaniu przyśpieszonym o przestępstwa o charakterze chuligańskim (art. 6 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo — Dz. U. Nr 34, poz. 152) powołuje się adwokatów mających siedziby na terenie m. st. Warszawy oraz w województwie warszawskim w miastach: Nowy Dwór Mazow., Otwock, Wołomin, Pruszków, Mińsk Mazow., Grodzisk Mazow. i Siedlce, i to zarówno członków zespołów adwokackich, jak i wykonujących praktykę indywidualnie.